

dér vil vi gerne være lidt mere ambitiøse end det, regeringen har lagt op til.

Endelig ønsker vi, at vi får indført et splittingsystem i topskatten. Det mener vi er en familievenlig og rigtig holdning. Det kan ikke være sådan, at en familie, hvor begge ægtefæller tjener hver 250.000 kr., slipper væsentlig billigere i skat end en familie, hvor den ene ægtefælle tjener 500.000 kr. og den anden tager sig af børnene og sparer det offentlige for dyre institutionspladser osv. Der er et skævt forhold, som vi gerne vil have rettet op på.

Det næste er rentefradragsretten. Jeg hører til dem, der altid har været tilhænger af, at vi begrænser rentefradragsretten. Det må være den rigtige politik, at man sparer op, inden man køber sine forbrugsgoder. Og hvis vi helt tilbage i slutningen af 1960'erne havde fået begrænset rentefradragsretten, er jeg overbevist om, at vi ikke havde haft så stor en udlandsgæld, og at vi heller ikke havde haft så stor en indenlandsgæld. Så dette at nedsætte rentefradraget er vi tilhængere af.

Det, der er spørgsmålet, når man gør det, er selvfølgelig at gøre det i den rigtige takt. Man kan af forskellige grunde have været meget langsom med at dosere den rigtige medicin, og så giver man den for fuldt drøn, og dér kan man komme til at øve skade på patienten. Hvis man havde givet den i mindre doser, havde det været klogt, og det er det, vi er optaget af.

Og vi er optaget af specielt én gruppe, dem, der har etableret sig i ejerbolig inden for de sidste fire år. Hvordan går det denne gruppe? SF var inde på, at man kunne se på et længere aftrappingsforløb. Vi kunne sætte ind med en målrettet indsats over for denne gruppe, og vi kunne forhøje børnechecken for børnefamilierne. Det er vi principielt tilhængere af, men vi erkender da, at det rammer bredt, hvad enten man er ejer eller lejer, så den tillægsbemærkning må jeg komme med om den ellers rigtige holdning med at forhøje børnechecken. Men vores spørgsmål er ikke til, at man begynder yderligere at nedtrappe rentefradragsretten, men gør man det for voldsomt?

Og så motiveres det rigtigt i »Bedre balance«, at man ønsker at fremme opsparingen. Dér har jeg et spørgsmål til skatteministeren. I 1993-reformen havde vi en bundgrænse på godt 20.000 kr., inden man skulle betale topskat af renteindtægter, og for ægtepar 40.000 kr. Nu er det vel godt 21.000 kr. og godt 42.000 kr., det skal ikke skille os ad; både skatteministeren og

jeg kender den regel og den sats, der var i 1993. Tror skatteministeren, at det fremmer opsparingen at fjerne den bundgrænse?

På mig virker det sådan lidt ideologisk, nu skal man dreje på en skrue. For her er der jo tale om, at har man en renteindtægt blot på 1.000 kr. og man skal betale topskat, ja, så bliver det en meget voldsom beskatning af den renteindtægt. Jeg frygter, at det tværtimod vil betyde øget forbrug.

Så har vi en principiel holdning vedrørende forholdet mellem det at bo i en ejerbolig og at bo til leje. Har vi her i dette udspil den rigtige balance? Det er klart, tror jeg, at man i 1970'erne blev favoriseret, hvis man boede i ejerbolig. Jeg har talt med flere, som efter reformen i 1980'erne sagde, at nu havde vi så nogenlunde fundet balancen.

Jeg frygter, at det, regeringen her spiller ud med, vil forrykke balancen, sådan at man med de også meget betydelige subsidier, der er til lejeboliger, favoriserer lejerne, i hvert fald de lejere, som bor i de store, men billige lejligheder. De vil reelt ved dette indgreb få øget mulighed for forbrug. Højtlonnede mennesker vil ved dette indgreb få endnu bedre mulighed for at øge privatforbruget. Det matcher ikke med det, der er det samlede sigte.

Derfor vil vi gerne have undersøgt, om vi kunne få en ejendomsbeskatning af lejeboliger, som betales af lejerne. Den skal så kobles sammen med ændringer af den individuelle boligstøtte, så de stigende huslejer ikke bare bliver betalt af det offentlige. Men vores tankegang er, at de, der ingen boligstøtte har, vil mærke denne ejendomsbeskatning fuldt ud, så vi har parallel beskatning af alle boligformer i Danmark.

Det næste, jeg vil nævne, er arbejdsmarkedsbidraget. Vi var enige om i 1993, at vi havde tre fonde, og at vi havde øremærkede bidrag, men nu åbner man en ladeport for udgifter for de fonde. Dér synes jeg, man går væk fra det målrettede. Vi havde tre fonde. Vi opkræver penge for at betale de udgifter, som de tre fonde dækker, og i det øjeblik ledigheden for alvor gik ned, ja, så lå det også i det, vi sagde i 1993, at arbejdsmarkedsbidraget skulle nedsættes.

Men med det, man udvider med, når udgifterne skal samles i én fond, der desuden skal finansiere udgifterne til fortidspensionen, bliver der så store udgifter, at man vel næsten med en ledighed på nul ikke vil kunne dække det, der nu lægges ind under det, som arbejdsmarkeds-